

(המשך מעמוד 15)
של אישיהבסחון שהיה במקום. איני יודע
את שמו אך היה רביטוראי, כמדומני."

חביעות

לוחם למען עמו

עורך-הדין שמואל סגל חשב שהוא עומד
רק לראות יצירות אמנותיות, כאשר ביקר
לפני כחודש בגאלריה היפואית משכית כנען.
גם כאשר פגש את בעל-הגאלריה, שמואל
פרידמן, לא ידע מה צפוי. הוא הכיר את
פרידמן — שהוא גם מ"ל של ספרים ושל
השבועון עולם הקולנוע — כמי שלמד איתו
בבית-הספר היסודי תל נורדוי.

מה שקרה לאחר מכן מתואר בתביעה, ש-
הגיש השבוע שמואל סגל לבית-המשפט
המחוזי בתל-אביב:

פרידמן, שקרא בעיתונים כי שמואל
סגל ניבחר לא מכבר לסגן יו"ר תנועת
העולם הזה — כוח חדש, הודיע לאורח הגאל-
ריה שהוא עומד לפרסם דברים אשר יחסלו
פוליטית הן את ח"כ אורי אבנרי והן את
סגל עצמו. "מוטב לך לננוח כל תקווה
להיבחר כחבר-כנסת," יעץ פרידמן.

סגל, שלא התייחס ברצינות לדברים, הביע
ספק אם אומנם יוכל פרידמן לתרום למטלת
תנועתו. על כך השיב: "תתפלא כשתראה
כיצד אעשה זאת."

שקרים במדור המכתבים. כעבור
כמה ימים אומנם הופיע שמואל סגל. ב-
מדור המכתבים של ידיעות אחרונות קרא
את המכתב הבא, בחתימתו של שמואל
פרידמן, תחת הכותרת "פרשת הכרוז ב-
פראבדה":

"בהקשר לכתבתו של שלמה נקדימון,
הפריסום בפראבדה מועיל לישראל, הרשו
ני להעיר:

"את מר יעקב חן אני מכיר מילדות ואף
סיימתי איתו את הלימודים בבית-הספר ה-
עממי תל-נורדוי. הוא ועוזד ש. טגל היו
חברי פ.ק.פ., או כפי שהיו מכנים הם אז:
מופסיים."

"באותה תקופה (שנת 1929) התחוללו
האירועים והם נתפסו בזלזול כרוז הסתה
נגד היישוב היהודי בכפר הערבי סומייל
(כיום בצפון ת"א) שקראו לערבים לסבוח
את היהודים."

"עוה"ד שמואל סגל מעולם לא עשה דבר
חיובי למען עמו, אבל, לדבריו התגייס ל-
בריגדה הבינלאומית — בספרד. אותו הדבר
אמור בקשר ליעקב חן.

"רצוי וחשוב הדבר לחשוף את פניהם
של אויביהעם, לפחות כדי שחותמי ה-
עצומות המיקצועיים למיניהם (הכנים ש-
בהם) יידעו ויזהרו."

מיהו סגל? סגל, שמימיו לא היה חבר
פ.ק.פ. (המפלגה הקומוניסטית) ושמיימו
לא נעצר על חלוקת כרוז כלשהו, נדהם.
הרי בשנת 1929 היה בסך הכל כן 11 וחצי.
ואשר ל"כרוז פראבדה" הרי סירב בפירוש
לחתום עליו.

הוא נפגע במיוחד מן העובדה, שפרידמן
ייחס לו הסתה לנורא שבפשעים: רצח-עם.
וודע עמו של עצמו.

אומנם נאסר סגל על-ידי השלטונות ה-
בריטיים בארץ, אבל זה היה ב-1935, ב-
פעולת-מחאה נגד פלישת איטליה הפאשיסטית
שית לחבש. הוא הואשם בכך שהפיץ את
המילים "סיכסוך איטליה-חבש" — פתח למלח-
מה עולמית חדשה" וקרא לנוער העברי
לתמוך בפעולה כלל-עולמית למיגור הפאשי-
זם הואיל "והיהודים יהיו קורבנותיו ה-
ראשונים."

אחרי פרוץ מלחמת-האזרחים בספרד, ב-
שנת 1936, קרא לנוער בארץ לתמוך ב-
ספרד הרפובליקאית ולהתגייס לצבאה, על-
מנת לנצל את ההזדמנות למיגור הנאציזם
ולמינועת השמדת יהודי-אירופה. הוא התגייס
לצבא ספרד הרפובליקאית באביב 1937, לחם
בשורות הבריגאדות הבינלאומיות עד פברו-
אר 1939.

סגל עבר ללמוד באנגליה, שירת בצבא
הבריטי במלחמת-העולם השנייה, אף כיהן
כקצין אדמיניסטרטיבי ראשי במפקדת
בעלי-הברית בחינה, מטעם חיל-הכיבוש ה-
בריטי, במפקד זה עמד בקשר סודי עם
אחד הממונים על ענייני עליה ב-, סיפק לו
חן הסתכנות מתמדת, אינפורמציה.

ערב הכרזת-הכריתה, התפטר מייגור סגל
מתפקידיו בצבא הבריטי, חזר ארצה על-
מנת להתגייס לצה"ל וצורף מייד לקצין
ביחידה קרבית. במשך שנים היה מג"ד.

רק על הפעילים הישנים. נדהם

כגזים מאירים ומסכנים את חיי תושבי הסביבה — מי אחראי?

השם האמת

"יש לי ההרגשה שניצלנו," אמר קצין
בכיר ממשטרת-יבנה. ואילו תושבי כ"זוכאי
החלו לשוב, עם כריהם ושמיכותיהם הכי
תה, לחלוב את הפרות.

פליט ברילה
בית-זכאי, כשהשמיכות שלו על
גבו. ניידות המימטרה פועו כי
פינויים של התושבים המבוהלים.

דליקת-קוצים. הסבר זה העלה חיוך על פני
באיה-מקום, שראו את שטח-החולות החשוף,
חסר-הקוצים, שליד יבנה.

פרט לעצים בוודים, השתולים פה ושם,
אין בשטח אף צמח אחד, ומעולם לא היה
כוה במקום החולי.

יתר-על-כן: כל חומר דליק שהיה בסביבת
המצבורים, המשתרעים על שטח של קילור-
מטרים אחדים, סולק לפני כתשעה חודשים
עלידי קציני-הביטחון של חברת מיבצע, אשר
שרת שנים רבות במערכת-הביטחון בצה"ל.

אחדים מבין 23 השומרים בשטח, אשר
הצליחו להימלט בריצת-סירוף מן המקום,
מייד עם פרוץ הלהבות, ידעו לספר:

"למקום הגיעה משאית בודדת. זה היה
כמה דקות לפני ההתפוצצות. זה שונה
ממה שקורה תמיד. אז מגיעות משאיות
בשירה."

ראדיו לונדון אף הודיע, כי אירגון ה-
אל-פתח טוען, כי הוא אשר חיבל במצבור,
והדליקה היא מעשה-ידי אנשיו.

זורה היא ההוראה שניתנה: "לזרוק
כל עיתונאי מן השטח!"

משך כל שעות-ההתפוצצות הארוכות, לא
ננטק שום צעד כדי לכבות את האש. כיוון
שמכבי-האש לא יכלו להגיע אף לסביבות-
השטח. הליקופטר, בו סס ראש-אג"ם, אלוף
עזר וייצמן, נאלץ לזוז מן המקום מייד עם
בואו, בגלל הסכנה מפגזים העפים בכל ה-
כיוונים.

משום כך גם לא היתה קיימת אפשרות
לרסס את השטח בחומרי-כיבוי כימיים. אף
מטוס לא יכול היה לעבור על-פני שדה-
האש בן מאות הקילומטרים המרובעים.

רק בשעה ארבע לפנות הצות פסקו
התפוצצויות-הפגזים, שהדהין ושמעו היטב
בצפון תל-אביב. האש, שנראתה מרחק 15
קילומטר, כבתה פחות או יותר.

כעבור חצי שעה נוספת העזו אנשי
הביטחון לנשום לרווחה.

גדול קרה היום לעם ישראל! א'
מר אלוף-מישנה צעיר ומיוזע, שפיקד
על הכוחות בשטח מצבורי-הנשק מיבצע.

הוא צדק. כאשר החלו מתפוצצים פגזים
ומיטעני תחמושת, במצבור תחמושת אשר
נתפס במלחמת-ששת-הימים, היתה קיימת

סכנה שהאש והפגזים יחסלו את המושב כן-
זכאי ואת העיירה יבנה, אף יפגעו בתחנת-
הכוח של אשדוד ובכור-האטומי של נבי-
רובין. נשקם סכנה גם לעיר אשדוד עצמה,
לרחובות — ואף לפרבריה של תל-אביב.

למרכה המול הצטמצם הנזק לסביבה ה-
מיידית של ההתפוצצויות, ולא היו אבידות
בנפש. מושב בן-זכאי, השוכן כשני קילור-

מטרים מן המצבור מיבצע, פונה במהירות
וביעילות מתושביו, בעזרת ניידות-ממשטרה,
שעה שתושבי יבנה ירדו למקלטם.

גדול עוד יותר שנימנע — אפשר ל-
אמור רק כשמכירים את השטח. מיבצע הוא
מאגר-נשק, המרכז את עיקר התחמושת ש-
נלקחה פה. היו שם פגזים, תחמושת,
חומרי-נפץ וחומרים דליקים בכמויות עצו-
מות.

מזל בלתי-מתקבל-על-הדעת גרם לכך, ש-
רק כמה מתוך מצבורי-התחמושת שבמקום
עלו באש.

אפשר היה להציל את המקום מהרס מוחלט.
בינתיים ברחו רבים מתושבי יבנה בבהלה,
כשעל כתפי-הגברים כסתות וכרים. הנשים
ונשאו את התינוקות. ואילו תושבי בן-זכאי
המוסעים למחוזי-מיבטחים, האוינו בחרדה
לגיעית הפרות, הנחלשות באפלת-הלילה.

נשייה-ביטחון, שניסו לחקור את ה-
מתרחש, עוד בשעת-ההתפוצצות, העלו
את הסברה, שההתפוצצות נגרמה על-ידי

* עלישם חברת מיבצע, הקשורה במשרד
הביטחון.

הגיש סגל לבית-המשפט את תביעתו נגד
פרידמן, על הוצאת דיבה. כלוחם נגד חוק

* יעקב חן, המוזכר השני במכתבו של
פרידמן, לא הסתפק בהתנצלות העיתון.
הגיש תביעה נגד ידיעות ונגד פרידמן.

מן השקרים, פנה עורך-הדין סגל לידיעות
אחרונות ולפרידמן בתביעה שפרסמו התנצ-
לות. פרידמן סירב. ואילו ידיעות אחרונות
בוק את הפרשה ביסודיות, פרסם התנצלות
והכחשה מפורטת.
באותו יום בו פורסמה הכחשה-העיתון,